

מה מוגן פה?

שוקי כבר לא ילד, והגיע הזמן לחפש עבורו פתרונות דיור מתאימים. רק שיש בעיה

להתחיל ולחפש בשבילו דיור מוגן.

מתברר כי במבנה עשה כבר עבודת הכנה. הנה כאן ברושור שמחולק בתיבות הדואר. יזם מהעיר הגדולה מתכנן להי קים בכפר ליד המרכז המסחרי פרויקט לדיור מוגן. יש אפילו משרד מכירות פה במרכז.

אספנו את שוקי מהאופטיקאי ונסענו הביתה. הכנתי כוס תה לכולם, התיישבנו על הכורסא והחלנו לדפדף בברושור של הדיור מוגן.

הנה, אמרתי בתור המומי-חה המשפחתי לבתים, יש כאן דגמים של בתים חמודים. יש אפשרות לבחור דגם עם חדר מדרגות לקומה שנייה.

אבל, כך שוקי, בתור קשיש איך אוכל לעלות במדרגות לקומה השנייה? פה בבית שלנו יש קומה אחת בלבד וזה מאד נוח לי.

שוקי נכנס מהר מאד לתפקיד של קשיש מוגבל בתנועה. מה עם ידיות אחיזה במקלחת ובבית השימוש? הרי אצטרך עזרה להתרומם ולהתקלח.

לא כתוב על זה כלום, אמרתי. ומה עם דלתות רחבות במיור-חד כדי שאוכל לעבור עם כסא הגלגלים, שאל.

גם על זה לא כתוב כלום, מלמלתי. התחלתי להבין שאני כנראה לא כזה מומחה. ומה עם מועדון יום לקשיש, לחצן מצוקה, אחות טיפולית ועובדת סוציאלית, המשיך ושאל שוקי.

אן לי מושג אמרתי. כל מה שיש בברושור זה דגמים של בתים.

אבל את כל הרברים האלה הרי אין לנו גם פה בבית, אמר שוקי. אז למה אתם מחפשים לי דיור מוגן?

הבטנו במבנה ואנוכי זה בזה באנחת רווחה והחלטנו בלי מילים. שוקי נשאר בבית (כיי-נתיים).

* הכותב הוא חבר בתנוי-עת כפר ורדים ירוק לתגובות: tuviae@netvision.net.il

ומה עם מועדון יום לקשיש, לחצן מצוקה, אחות טיפולית ועובדת סוציאלית, המשיך ושאל שוקי.

אן לי מושג אמרתי. כל מה שיש בברושור זה דגמים של בתים.

אבל את כל הדברים האלה הרי אין לנו גם פה בבית, אמר שוקי. אז למה אתם מחפשים לי דיור מוגן?

שו מלמלתי תעשו מדירות, אני אחכה בינתיים בבית הקפה. במבנה כבר ישב בבית הקפה ולגם מהשוקו החם. הזמנתי קפה הפוך וסיפרתי לבמבנה מה היה אצל הרופא.

העניין לא פשוט, אמר במבנה. לכלב בגילו של שוקי לא מס-פיקים משקפי ראייה ואפילו לא מקל הליכה. אנחנו צריכים

לתאים לו בבקשה משקפים, ביקשתי, הכי פשוטים שיש. שוקי הרים ראשו במעיין תחנ-ונים. אחרי כל כך הרבה שנים שאני מביא את העיתון בכל בוקר, מגיע לי קצת יותר מהכי פשוט. אני רוצה משקפים עם עדשות מולטיפוקל. ידעתי מה זה יעשה לחשבון הבנק שלי, החורתי קלות וכדי שלא ירגי-

שים לב, פנה אלי במבה (הח-תול), איך שוקי (הכלב) מתהלך בצורה מוזרה.

עקבתי אחרי שוקי צועד לכי-וון קערת המים, אבל כאשר הגיע לקערה חלף על פניה, המשיך בהליכתו ונתקל עם ראשו בקיר. לאחר מכן הסתו-בב כסהרורי מחפש את קערת המים, נתקל בה ברגלו והתחיל לשתות.

מוזר, אמרתי לבמבה, בדרך כלל הראייה שלו חדה. אולי הוא לא מרגיש טוב?

מיהרתי וטלפנתי למרפאה. שוקי מתנהג מוזר, אמרתי לא-חות שענתה לי. אני מבקש לק-בוע תור לרופא המשפחה.

במקרה הרופא פנוי עכשיו, ענתה, למה שלא תיגש מיד?

להביא גם את שוקי, שאלתי בתמימות. בוודאי, ענתה הא-חות, הרי הוא נתקל בקירות, לא אתה.

לקחתי את שוקי ומיהרנו למרפאה במרכז כפר ורדים.

המרפאה הייתה ריקה. האחות בכניסה סימנה לי להיכנס עם שוקי ישר לחדר הרופא. הרופא

ישב בחדרו והביט במחשב. איך קוראים לחולה, שאל בלי להרים עיניו. שוקי ארז אמרתי.

סיפרתי לרופא מה קרה לשו-קי בבוקר. תוריד בבקשה את החולצה ותשב על מיטת הטי-פולים, אמר הרופא לשוקי תוך שהוא ממשיך ומביט במחשב.

רציתי להגיד לרופא כי שוקי בדרך כלל מסתובב בלי חולצה אבל הוא היה שקוע במחשב אז בניגוד למנהגי לא אמרתי דבר.

לאחר כמה דקות בהן הרופא שואל את שוקי שאלות ורושם את התשובות במחשב, הרים הרופא את עיניו מהמסך ואמר: המצב ברור לגמרי, שוקי צריך משקפים.

ומה הסיבה, שאלתי. כי ככל שידעתי שוקי לא נוהג לקרוא בחושך. לפי המחשב, כך הרו-פא, שוקי הוא בן 12, ובשנות כלב זה בערך 75 שנות אדם. אדם בגילו מזמן צריך משקפים ואפילו מקל הליכה.

ירדנו לרחבת המרכז המס-חרי. נכנסו לחנות האופטיקה.